

Isidor Hadnađev (1909, Stari Bečej–1990, Novi Sad)

Isidor Hadnađev je rođen 1909. godine u Starom Bečeu. Porodica Hadnađev bila je jedna od dve najstarije porodice u Bečeu.

Kasnije, stvorivši sebi ime, Isidor Hadnađev je u brojnim intervjuima za medije, često isticao sledeće: „Moj otac je, kao umetnički stolar, radio i muzičke instrumente. Kao malo dete odlazio sam u radionicu i slušao kako isprobavaju instrumente i posebno mi se svideo zvuk violine i tambure...“.

U nostalgичnim sećanjima na neka davna vremena, osvetljavao bi atmosferu na Bečejskim ulicama: „U četvrtom reonu, u Bečeu, poznatom po imenu Lapurda, s prvim prolećnim, letnjim i jesenjim, ređe zimskim sumrakom, čuo se zvuk harmonike koji se rasprostirao ulicama i zaustavljao na roglju (uglu, ćošku).

Bio je dete kad je naučio da svira violinu i tamburu, a još kao dečkić često bi se priključivao starijim muzičarima koji su svirali tokom žetelačkih svečanosti.

Ubrzo nastavlja školovanje u Učiteljskoj školi u Somboru i 1928. godine stiče diplomu učitelja. Ali u Somboru je završio i osnovno muzičko obrazovanje, kod tada poznatog pedagoga Antona Tune Osvalda. Svoje muzičko usavršavanje nastavio je u Beogradu, u muzičkoj školi „Kornelije Stanković“, a zatim i na Muzičkoj akademiji, u klasi poznatog pedagoga i akademika Mihajla Vukdragovića.

Vratio se u rodni grad, u kome je radio sve do 1960. godine. Već 1948. godine inicirao je osnivanje Niže muzičke škole, koja je ubrzo postala centar kulturnog i muzičkog života u Bečeu. Hadnađev je bio i njen direktor punih dvanaest godina. Vodio je i gradski mešoviti hor „Petar Konjović“, koji je bio podsticaj za negovanje horske muzike. To je kasnije bilo potvrđeno vrhunskim dostignućima Kamernog hora, pod upravom Milenka Šustrana.

Poseban kuriozitet predstavlja podatak da je Isidor Hadnađev bio prvi koji je još 1950. godine uveo tamburu kao nastavni predmet u lokalnoj muzičkoj školi.

Izuzetni muzički i stvaralački kapacitet Isidora Hadnađeva tražio je više prostora, te on 1960. godine postaje glavni urednik emisija narodne muzike u programu Radio Novog Sada. Kao urednik, ostavio je neizbrisiv trag u formiranju vrhunskih pevača narodne muzike, ali i u usavršavanju umetničkih i tehničkih umeća članova Velikog tamburaškog orkestra Radio Novog Sada. Njihove interpretacije podigle su renome ovog ansambla i njegovog rukovodioca Janike Balaža na najviši nivo.

Hadnađeva je posebno zanimala izvorna, narodna muzika. Angažujući se i na polju melografskog rada, počeo je da prikuplja i beleži izvorne narodne pesme, pa je njegova lista pesama spasenih od zaborava bila imponantna – prikupio je čak 650 autentično izvornih pesama. Uz to, bavio se i komponovanjem, te je iza njega ostalo preko 30 narodnih pesama i spletova narodnih pesama. Među najpoznatijim narodnim pesmama su: „Tamburice kad bi plakat' znala“, „Pesma o ciganima“, „Htedoh piti, al' ne rujna vina“, „Vojvodino ravna“, „'Ajde nek' ide lanac i po livade“. Najpoznatiji spletovi vezani su za vojvođanske motive: „Kroz bačke sokake“, „Vojvodina peva“, „Sremom, Bačkom i Banatom“... Komponovao je i instrumentalne kompozicije „Veliko vojvođansko kolo“, „Malo bačko kolo“, „Tamburaško kolo 1,2,3,4“...

Veliki deo njegovih muzičkih zapisa tradicionalnih srpskih seoskih i varoških pesama ostao je upamćen u interpretaciji eminentnih vokalnih solista Mihajla Oneščuka, Predraga Gojkovića Cuneta, Zvonka Bogdana, Vere Svobode, Gite Šerman, Merime Njegomir i drugih. Imao je vremena da učestvuje i u osnivanju specifičnog muškog vokalnog okteta „Neven“ kojim je rukovodio punu deceniju.

Interesovanja i delatnost Isidora Hadnađeva nisu se iscrpela na polju izvorne narodne muzike. Istakao se i kao horovođa i to nekoliko horova kojima je uspešno rukovodio. Između dva rata bio je takođe istaknuti horovođa nekoliko tada poznatih mešovitih horova: „Hora jugoslovenske napredne omladine“, „Hora srpskog zanatskog pevačkog društva“, a bio je i dirigent „Srpskog crkvenog pevačkog društva“. Uspešno se bavio i komponovanjem horske muzike. Među horskim kompozicijama svetovnog karaktera najpoznatije su „Poklič slobodi“, „Iz sna slatkog što me budiš“, ali i dečje „Omladinska pesma“ i zbirka „Proleće“. Od duhovnih, crkvenih pesama ističu se „Kanon evharistije“ i „Hodite, poklonimo se“, koje nisu u bogoslužbenoj praksi, ali predstavljaju svedočanstvo koliko je Hadnađev bio svestran kao muzički stvaralac.

Za svoj rad na polju razvoja, unapređivanja i širenja muzičke kulture, Isidor Hadnađev je nagrađen mnogobrojnim priznanjima. Da navedemo samo neka: „Oktobarska nagrada grada Bečeja“ (1978), plaketa za izuzetni doprinos u radu i afirmaciji Kulturnog centra mladih „Sonja Marinković“ iz Novog Sada, plaketa RTVNS za vanredni doprinos u realizaciji muzičkog festivala „Oj, Dunave, Dunave plavi“...

Umro je u Novom Sadu, 1990. godine.

U jesen 2009. godine, odabrana publika je imala zadovoljstvo da u studiju „M“ RTV Novi Sad prisustvuje svojevrsnom muzičkom omažu u čast Isidora Hadnađeva. Povod tom događaju bilo je obeležavanje 100-godišnjice rođenja ovog Bečejca, čije je ime zlatnim slovima upisano u muzičku knjigu Vojvodine.

Radmilo Mulić, čuveni novosadski knjižar je inicirao objavljivanje knjige o Isidoru Hadnađevu „Ravnica će ga pamtiti“ autora Dragiše Slavića i Dejana Petkovića. Knjiga je objavljena 2021. godine i promovisana u Arhivu Vojvodine u Novom Sadu, a na promociji su govorili mr Dušan Mihalek i autori, kao i Radmilo Mulić u svojstvu moderatora. Knjiga je takođe iste godine promovisana i u rodnom mestu Stari Bečej na letnjoj pozornici Narodne biblioteke.